

Розмовляють двоє:
— Ти на скрипці граєш?
— Ще не знаю, бо не пробував.
(З анекдота).

ЩЕ БУВ не перший звітний концерт учнів музичної школи, який мені довелося відвідати. Щорічно подібний захід вичає собою тривалий процес навчання юних музик, стає своєрідним оглядом майстерності юних талантів.

Як ведеться, розпочав свято учнівський хор, що з ним уподовж навчального року працювала молодий фахівець Тетяна Лобченко. Присмо, що з ці березневі дні у виконавстві юних хористів прозвучали й шевченківські мотиви — пісня «По ліборві вітер вие» стала, як справжній режієм Володимиру Кобзареві.

Щойно сцену звільнили маленькі співаки, а вже їх місце займають окремі виконавці інструменталісти, щоб продовжити творчий звіт. Кожен їх виступ одержував схвальні оплески численних глядачів, переважно більшість яких склали батьки та друзі. Одні одного мінjali музиканти; на зміну флейті звучав баян, за ним соковито розливав трелі кларнет, щоб тут же поступитися місцем бандурі.

Чудово справилися із завданням юний аордеоіст Льюня Лунковський та баяністка Іра Гойнаць (клас педагога А. С. Іщука), виконавці Т. К. Смоляр Сашко Більчаровський та квартет баяністів, бандуристки Т. Д. Лунковської, духовики М. С. Карпца та Я. М. Думкинського, піаністи Т. І. Воробей.

Хвилювалися в цей день не лише юні музиканти, а й їх наставники. Варто було бачити, як об'їч сцени, в концертній залі чи за її дверима, нервово спітали палани

„ЗАКИ МОРЕ ПЕРЕЛЕЧУ— КРИЛОНЬКА ЗІТРУ“ ДУМКИ ВГОЛОС

ший, ніби намагаючись цим жестом підправити якусь невловиму для стороннього вуха фальш у виконавці мелодії. І полегшення, коли відзвучала остання нота і юний виконавець вже відкланявся вдячний публіці.

Воно й зрозуміло, адже в залі сиділо найвимогливіше журі: татусі з матусями, які так сподіваються бачити своїх чад на концертних сценах, великими музикантами. А стануть діти ними чи ні, залежить сьогодні і від

вчителя, і від самих дітей. Та найбільше, мабуть, від держави. Якщо, звичайно, вона не закриває очі на юні дарування.

І хоча атмосфера в школі була святковою, піднесеною, все ж певну

Один через плечо іншого... погасити заборгованість. Хто ж підтримає вогонь творчості, який ще не погас, але згасає у наших школах?

частку якогось дисонансу вносила в цей струмись ледь помітна пригніченість. Причина її лежить на поверхні: вчитель повинен малювати перед вихованцем перспективу. А що може запропонувати своєму здібному учневі сьогоднішній вчитель, коли не бачить власної? Що це так, зупинюся на окремих цифрових викладах.

Ще зовсім недавно в колективі музичної школи працювало 25 чоловік і навчалось майже дві з половиною сотні дітей. Нині ж чисельний склад і тих і інших скоротився більш, ніж удвічі.

Сьогодні на господарський рік школі виділено... аж 9 тисяч гривень, хоча за найскромнішими підрахунками коштів потрібно адячі більше. Виділених грошей залелве вистачити на одне пір'їччя.

Колісь один досужий обиватель вперто відстоював свою думку, що культура, спорт у наш поголовно комерційний час нікому не потрібні, оскільки ніякого матеріального зиску не приносять, більше того — всуціль збиткові. У матеріальному плані — так, а в моральному? Коли, хто і яким мірилом пробував виміряти духовні втрати від загааної в глухий кут культури, підрубаною від самий корінь масового спорту, перетворених на бари й кафе кінотеатрів?

Як пояснити багатьом дітям, батькам котрих доведеться, можливо, платити за їх музичну освіту в новому навчальному році, що наділені владою тьоти й дяді фактично поставили багатьох чорнобильських дітей перед гамлетівським вибором:

великої музики, чи цього річний звітний концерт стане для більшості «лебедяною піснею»?

Та й самі педагоги сьогодні, як той витязь на роздоріжжі, сунуть голову над складним життєвським архіважним питанням: як далі бути? Чи продовжувати працювати в дуці ура-ентузіазму, по пірвою не одержуючи зарплати, чи шукати щось більш прозаїчне, але матеріально вигідніше? Хоча з їхнім фадом і досвідом багаторічної праці такий різкий поворот рівнозначний самоубству. Вони, ч певен, і напівголосним залицаться вірними своїй справі. Тій, яка дала музичну «підкованість» майже п'ятистам вихованцям, близько сотні яких продовжили обраний шлях в музичних, інститутах, консерваторіях. Бо мейшому не уявляють свого місця в житті, місця, на якому вони досі були авторитетними й шанованими.

Хто сьогодні спроможний допомогти бідній культурі залицитися такою ж авторитетною й шанованою?

А рапцемром уже попусти чутки: «Музичну будуть закривати!» І не завжди можна зрозуміти, чого тут більше: зловтихи чи щирого співчуття. Більше за все, звичайно, — співчуття: до дітей, котрих позбавляють улюбленої іграшки; до педагога, якому хоч сидіти посеред вулиці з простягнутою рукою; до всього нашого безглузлого сьогодення, яке не тільки хліб відбирає в робочій людині, а вже й на дитячі радощі зазімало. Допоки це буде? Хто знає?

Анатолій ХУТКИЙ.